

na gönderdiği 7 Rebiülâhîr 1013 (2 Eylül 1604) tarihli hükümde inşaatın Başmimar Dalgıç Ahmed Çavuş ve ekibine havale edildiği bildirilmektedir. Bu türbe mimari oranlaması, iç mekân ve zengin dış cephe düzenlemesiyle Osmanlı klasik üslûbundaki sekizgen türbe formunun âbidevi örneklerinden biridir. Türbede bulunan sedef, bağa, fildişi kakmalı, geometrik geçmeli ve kubbeli ahşap cüz mahfazası, halen Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nde bulunmaktadır (Envanter, nr. 19). Eserin kubbe bordüründe yer alan Âyetü'l-kürsî yazısının arasındaki "amel-i Dalgıç Ahmed Çavuş" ibaresiyle sanatçının ismi açıkça belirtilmiştir.

1014 (1605) yılı kayıtlarında Dalgıç Ahmed Ağa'nın sâbık başmimar olarak geçmesi ve 1606 yılından itibaren Sedefkâr Mehmed Ağa'nın başmimar olması, sanatçının bu yıllarda görevinden ayrıldığını gösterir. Sanatçı mesleğinin son döneminde bina emini olarak 1606'da Silivri Köprüsü tamiratını yaptırdıktan sonra Silistre beylerbeyiliğine tayin edildi. Bu görevde iken 1607 yılında Anadolu'da çıkan Kalenderoğlu isyanını bastırmak için Silistre ve Dobruca birlikleriyle Serdar Nakkaş Hasan Paşa kuvvetlerine katılmak üzere Gelibolu'dan Mihaliç'e doğru ilerlerken Manyas gölü - Ulubat Köprüsü mevkiinde Kalenderoğlu kuvvetlerinin baskınına uğradı ve birlikleri imha edildi; kendisi de aldığı yaralar sonucu birkaç gün sonra vefat etti. Gönen'de Ilıca mevkiinde adına izâfeten Paşa Mezarlığı denilen yerde gömülmüştür; ancak bugün mezarlığın yerinde bir park bulunmaktadır.

Yardım sever ve kadirşinas bir kişiliğe sahip olduğu kaydedilen Dalgıç Ah-

med Ağa'nın Haremeyn evkafına tahsis ettiği bir vakfının varlığı bilinmekteyse de niteliği hakkında bilgi yoktur.

Dalgıç Ahmed Ağa'nın başmimarlığı sırasında genel olarak tamirat yaptığı, III. Mehmed Türbesi'nin dışında başlı başına bir mimari eser inşa etmediği görülmektedir. Bu husus sanatçının yeteneklerinden çok dönemin mimari durumuyla ilgilidir. XVI. yüzyıl klasik Osmanlı mimarisine damgasını vuran Mimar Sinan'ın faaliyetlerindeki üstün başarı ve hız, bu yüzyılın sonunda Dâvud Ağa ve Dalgıç Ahmed Ağa'nın başmimarlıkları döneminde yavaşlamaya ve tekrara dönüşmeye başlamıştır. Bu dönüşümde, özellikle Mimar Sinan'ın kendinden sonraki sanatçılara yeni bir üslûp ortaya koyma bakımından geniş bir alan bırakmaması rol oynamıştır. Ancak XVIII. yüzyıl ortalarında Osmanlı sanatına Batı etkilerinin girmesine kadar süren bu uzun dönemde, XVI. yüzyılda yaratılan dinamiğin olgunlaştırılarak ve zenginleştirilerek uygulandığı da bir gerçektir. Nitekim gerek Osmanlı saray kurumlaşmasının tamamlanarak gösterişe kaçılması sonucu Dâvud ve Dalgıç Ahmed ağalara Topkapı Sarayı'nda yaptırılan çeşitli inşaat ve onarımlarla ortaya konulmuş köşk türü yapılarıdaki zengin mimari oran ve detaylarla süslemeler, gerekse dinî mimaride yine bu mimarlarla başlayan çeşitlendirme çabaları, XVII. yüzyılın başında Sedefkâr Mehmed Ağa'nın Sultan Ahmed Camii'nde uyguladığı yeni estetik yoruma ortam hazırlamış ve bu yüzyıl mimarisinin olgunlaşmasında etkili olmuştur.

BİBLİYOGRAFYA:

BA, KK, nr. 7102; Ayvansarayî, *Hadikatü'l-cevâmi'*, I, 6; *Sicill-i Osmânî*, I, 207; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Karesi Meşâhiri*, İstanbul 1341, s. 96-97; Saadi Nazım Nirven, *İstanbul Suları*, İstanbul 1946, s. 117-126; L. A. Mayer, *Islamic Architects and Their Works*, Genève 1956, s. 58-59; Ahmed Refik, *Türk Mimarları* (haz. Z. Sönmez), İstanbul 1977, s. 65, 68-69, 101; Zarfî Orgun, "Mimar Dalgıç Ahmet", *Arkitekt*, XI/3-4, İstanbul 1942, s. 59-62; Şehabeddin Akalın, "Mimar Dalgıç Ahmet Paşa", *TD*, IX/3 (1958), s. 71-80.

DENİZ ESEMELİ

DALKILIÇ

(bk. SERDENGEÇTİ).

DÂLLE

(bk. LUKATA).

DALMAÇYA

Adriyatik sahilinde bir bölgenin adı.

Bugün Hırvatistan Cumhuriyeti'nin 11.758 km²'lik bir parçasıdır. Kelime Arnavutça'nın Gega diyalektiğinde "koyunların yaşadığı yer" anlamına gelmektedir. Dalmaçya bölgesinde Neolitik devirden beri insanoğlunun yaşadığı tesbit edilmiştir. Buranın bilinen ilk sakinleri İilir kabilelerinden Dalmatlar'dır ve Dalmaçya'nın hudutları bu kabilenin yaşadığı bölgelerle sınırlı kalmıştır. Milâttan önce IV. yüzyılda İilir kabileleri Ardiyev adıyla Kral Agron ve Kraliçe Teuta idaresinde bir ittifak kurdular ve Dalmaçya da bu sırada krallığın bir eyaleti oldu. Roma İmparatorluğu milâttan önce III. yüzyılda bu krallığa karşı işgal savaşlarını başlattı ve milâttan önce II. yüzyılda Dalmaçya'yı hükmü altına alarak imparatorluğun bir eyaleti (province) haline getirdi. Yaklaşık 100 yıl süren savaşlar sırasında Dalmat kabilesinin savunduğu toprakların tamamına Dalmaçya adı verilmek suretiyle kelime yeni anlam genişlemesine uğradı. Roma idaresi altına giren Dalmatlar'ın milâttan sonra 6-9. yıllar arasında devam eden isyan hareketlerinin bastırılmasından sonra bütün İilir topraklarını da içine alan yeni bir idarî düzenlemeye gidildi. Ancak bu defa eski Dalmaçya'nın güney kısmı ayrılarak bir eyalet haline getirildi ve sadece bu eyalete Dalmaçya dendi.

Dalmaçya eyaleti V. yüzyılda İstra yarımadasından Sava nehri boyunca Singidum'a (Belgrad) kadar genişledi. Sınırları doğuda İbra nehri yatağı boyunca yavaş yavaş Şar dağına, güneyde Mat nehrine, batıda ise Adriyatik denizine kadar ulaştı. Böylece Liburn, Dalmat, Yaped, Desidiat, Pleret, Mez, Tribal, Dardan, Dokleat, Ardian, Pirust ve Labeat gibi İilir kabilelerinin büyük bir kısmını içine aldı. Ayrıca Adriyatik'teki adalar da Dalmaçya'ya bağlandı. Buranın Tarsatika, Senya, Yader, Tragur, Norona, Risin, Epidaur, Lisi, İsa, Skodra, Farı (Hvari) ve Korkura Nigra (Kara) gibi en önemli şehirleri adalarda ve sahilde bulunuyordu. Dioklisian'ın idaresi zamanında (243-316) Dalmaçya'nın güney parçası Kotor Boğazı'ndan aşağı doğru ayrıldı ve merkezi İşkodra olan Prival eyaleti teşkil edildi. Daha sonra Bizans'ın idaresi altına giren Dalmaçya VII. yüzyılda bir Türk kabilesi olan Avarlar'ın istilâsına uğradı ve

Dalgıç Ahmed Ağa'nın yaptığı ahşap cüz mahfazası (TEM, Ahşap Eserler, Envanter nr. 19)

burada adını bu kabilenin Hırvat denilen sipahilerinden alan Hırvatia (Hırvatistan) Devleti kuruldu. Sırp hâkimiyetinden sonra 1420'de Venedik topraklarına dahil edildi ve XVIII. yüzyılın ikinci yarısına kadar Osmanlı-Venedik ve Avusturya mücadelelerine sahne oldu.

Osmanlılar'ın bölgeye ilk akınları 1372'de gerçekleşti. Daha sonra 1474'te Mihaloğlu Ali Bey 15.000 kişilik bir kuvvetle Dalmaçya ve Karniol'a akınlarda bulunarak bazı kaleleri ele geçirdi. 1479'daki Osmanlı-Venedik barışı ile Akçahisar (Kroya) ve İşkodra'nın teslimi karşılığında Dalmaçya'dan ele geçirilen yerler Venedik'e iade edildi. 1497'de ise Osmanlı akıncı kuvvetleri Dalmaçya'da Zadine ve Zağra taraflarına akınlar yaparak Venedik'in Friuli eyaletine kadar ilerlediler. Osmanlılar özellikle XVI. yüzyılın ilk yarısında Bosna sancak beylerinin faaliyetleri sonucu Dalmaçya'nın iç kesimlerine hâkim oldular, ayrıca Adriyatik sahilini ve adaları zaman zaman ellerinde tuttular. 1527-1528'deki akınlarda, bazı kaleler alındığı gibi 1537'de Klis Kalesi'nin fethinden sonra Dalmaçya sınırında yeni bir sancak tesis edildi. 1538'de Dalmaçya'da taarruza geçen Venedikliler, Osmanlı hâkimiyeti altındaki Ostrovitz, Obrovaz ve Scardona kasabalarını almışlar buna karşılık Osmanlı kuvvetleri de Nadin, Doubicza ve diğer bazı kaleleri ele geçirmişlerdi. Dalmaçya'nın güneyinde Castelnovo Kalesi ise aynı yıl Andrea Doria tarafından zaptedilmiş, ancak bir yıl sonra Barbaros Hayreddin Paşa ve Bosna Beyi Gazi Hüsrev Bey'in gayretiyle geri alınmıştı. 1540'taki Osmanlı-Venedik antlaşması ile Venedikliler Dalmaçya'daki Nadin ve Urana kalelerini Osmanlılar'a bırakmışlardı. Dalmaçya kesiminde yoğunlaşan Osmanlı-Venedik ve Avusturya mücadeleleri XVII.

yüzyılda da sürdü. 1684'te Venedikliler Dalmaçya cephesinde pek çok kaleyi zaptettiler ve son olarak da 1686'da Castelnovo'yu aldılar. 1699 Karlofça ve ardından 1718 Pasarofça antlaşmaları Osmanlılar'ın Dalmaçya'daki hâkimiyetlerinin sonu oldu ve Osmanlı hâkimiyetindeki yerler Venedik'e terkedildi.

Dalmaçya'daki Venedik hâkimiyeti 1737'ye kadar sürdü. Bu tarihte Venedik Campo Formio Antlaşması'yla Avusturya'ya bırakılınca Dalmaçya da onların idaresi altına girdi. 1805'teki Fransız hâkimiyetinin ardından 1814'te yeniden Avusturya tarafından alındı. I. Dünya Savaşı sonunda Avusturya-Macaristan İmparatorluğu yıkılınca 1920'de Sırp-Hırvat-Sloven Krallığı'na bağlandı, daha sonra da Yugoslavya'nın bir parçası haline geldi. Bugün Hırvatistan Cumhuriyeti içinde kalan ve aynı zamanda turistik bir bölge olan Dalmaçya'nın en önemli şehirleri arasında Sadar, Split, Sibernik, Trogir, Dubrovnik ve Kotor sayılabilir.

Osmanlılar zamanında bazıları önemli idarî görevlere kadar yükselmiş Dalmaçya asıllı devlet adamlarına rastlanmaktadır. Bunlar arasında II. Bayezid devri vezirlerinden Koca Dâvud Paşa, Kanûnî devri vezîrâzamlarından Semiz Ali Paşa ve Sultan İbrâhim döneminde Girit serdârı tayin edilen Yûsuf Paşa sayılabilir. Dalmaçya'daki bazı şehirler Osmanlı kültürünün izlerini taşırlar. Bugüne ulaşmış pek fazla tarihî eser bulunmamakla birlikte Nova, Novateyn, Maslovine, Kotor gibi şehirlerde Osmanlı dönemine ait bazı eserlerin bulunduğu tesbit edilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Hoca Sâdeddin, *Tâcü't-tevârîh*, II, 87; Hammer (Atâ Bey), V, 54; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, II, 120, 124, 211-212, 323, 379, 459; III, 217, 327, 419, 477-478, 585 vd.; Danişmend, *Kronoloji*, II, 46, 53-54, 331, 336, 342, 400; *İstoriya Naroda Jugoslaviye*, Beograd 1953-1960, I-II; TA, XIII, 225-226; "Dalmaçya", *ML*, III, 357; A. Popovic, "Dalmatia", *El² Suppl.* (İng.), s. 183-188; *Popularna Enciklopedija*, Beograd 1976, s. 220-221; *Fjalor Enciklopedik Shqiptar*, Tiranë 1985, s. 167.

SKENDER RIZAJ

DALTABAN MUSTAFA PAŞA

(ö. 1114/1703)

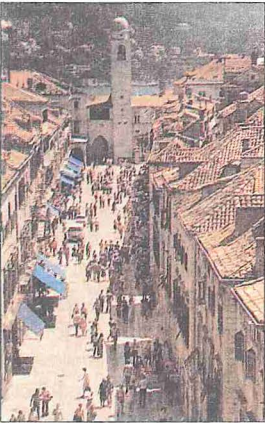
Osmanlı sadrazamı.

XVII. yüzyıl ortalarında Manastır'da doğdu. Genç yaşta Sadrazam Kara İbrâhim Paşa'ya intisap etti. Daha sonra sırasıyla kapıcılar kethüdâlığı, kapıcıbaşı-

lık, mîrâhurluk gibi görevlerde bulundu. 1691'de yeniçeri ağalığına, ertesi yıl Babadağı muhafızlığına tayin edildi, adı bu görevi sırasında bazı suistimallere de karıştı. II. Mustafa'nın 1696'daki ikinci Avusturya seferine Anadolu beylerbeyi olarak katıldı ve başarılı hizmetlerde bulundu. Aynı yıl Diyarbekir beylerbeyi oldu. Bu görevi sırasında halkın kendisinden şikâyeti üzerine Sofya'da yapılan muhakemede suçlu bulundu; haksız yere aldığı malları geri vermeye ve ölümüne mahkûm edildi. Fakat devrin şeyhülislâmı Seyyid Feyzullah Efendi ve padişahın öteki bazı yakınlarının aracılığı ile ölümünden kurtuldu; Bosna sınırındaki Poçitel Kalesi'ne sürüldü. Daha sonra Bosna halkının isteği üzerine affedilerek Bosna valiliği ve seraskerliğine getirildi (1697). Bu görevi sırasındaki askerî başarıları şöhretini daha da arttırdı.

1699 yılı başlarında Rakka beylerbeyiliğine tayin edildi ve o bölgedeki halkı eşkiya tasallutundan kurtarmak, bazı aşiretleri iskân etmekle görevlendirildi. Bu vazifesi sırasında da adı bazı yolsuzluklara karışan Mustafa Paşa 1700 yılında Bağdat valiliğine getirildi. Osmanlılar'ın yıllardır Batı'da Avusturya, Rusya ve Venedik'le savaş halinde olmasından dolayı o sırada Halep ve Şam dolayları Urban şeyhlerinin isyanları yüzünden büyük bir kargaşa içindeydi. Basra ise birkaç yıl önce İran'ın eline geçmişti. Uhdesine Basra seraskerliği de verilen Mustafa Paşa işgal altındaki yerleri geri almak ve o bölgede asayiş sağlamlaştırmakla görevlendirildi. 1701 yılında Kurna ve Basra'yı kurtardı, aynı yıl Fırat nehrinin mecrasını tanzim etmekle görevlendirildi. Rûmâhiye kasabası civarında oluşan ve Diyâb adıyla anılan kolu bölgede su baskınlarına, bataklıklara ve kuraklığa yol açan Fırat'ın mecrasını düzeltme çalışmaları iki buçuk aydan fazla sürdü; fakat baharın gelmesiyle fazla başarı sağlanamadı.

Mustafa Paşa daha sonra ikinci defa Anadolu beylerbeyiliğine tayin edildi, çok geçmeden de Amcazâde Hüseyin Paşa'nın yerine sadrazamlığa getirildi (27 Eylül 1702). Sadrazamlık dönemi çeşitli saray entrikalarına sahne olduğundan pek parlak ve başarılı geçmedi. Çevresine karşı sert tutumu, Yeniçeri Ocağı'nı tahrik edici davranışları, Karlofça Antlaşması'nın açık maddelerine rağmen el altından savaş hazırlıklarına başlaması, bunun için Kırım hanını teşviki, bir Tatar

Dalmaçya'da
Dubrovnik'ten
bir görünüş -
Hırvatistan